

jeg vil dog overfor det ærede Medlem vidne, at for ikke saa faa Tilfældes Vedkommende, som jeg netop ifølge min Stilling som den, gennem hvem Invaliderne i den Egn, hvor jeg bor, faae udbetalt deres Invalidepension, Kjender, og hvor jeg kjender de forskellige Formidstjeller og Forøgelses, fort sagt de Forandringer, som ere foregaaede deri, har jeg aldrig nogenfinde sporet Andet fra Invalidebestyrelsens Side end en ærlig Stræben efter at være saa velvillig og imødekommende mod Invaliderne, som dens Stillings Pligter tillod den. Thi man maa vel huse paa, at de, der have Ansvar for Statens eller overhovedet for Andres Midler, skulle ogsaa værge saaledes derfor, at man ikke med Grund skal kunne bebrejde dem at have anvendt disse Midler paa urette Sted, altsaa paa Steber, hvor der ikke med Feie var Grund til at anvende dem. Jeg vil ogsaa her sige den ærede Ordfører, at vi dog heller ikke kunne være ligegyldige for, at de Midler, der bestemmes til et saa stort og smukt Formaal, bortpåsles til værdige Personer, der intet Kras have paa dem, og hvem vil være istand til at forhindre, at jo mere man løsner Bevisbyrden i Spørgsmaal om Understøttelse, desto mere aabner man Døren for værdige Personer? Foruden hvad der allerede i saa Henseende er nævnt, kan ogsaa jeg nævne Exempler paa, at man maa være paa sin Post. Den ærede Ordfører talte om, hvorledes det krænke hans Følelse at se, at Mand, der havde lidt for Fædrelandet, skulle tjene deres Brød som Spillemand; men jeg kan nævne et positivt Exempel paa en Mand, der ønskede at være Spillemand uden at trænge dertil. Det er en Gaardmand, der har Invalideunderstøttelse, og som kom til mig og spurgte, om jeg ikke kunde virke for, at han fik noget Mere. Da jeg spurgte ham hvorfor, svarede han: „So, fordi denne Fingør er bleven hel ubrugelig, siden jeg var i Krig“. „Men, De er jo Gaardmand“, sagde jeg, „og Fingøren generer Dem vel ikke i Deres Gjærning“. „Nei“, svarede han, „det gjør den heller ikke, men siden den Tid, den blev ubrugelig, kan jeg ikke spille.“ „Men De vil jo heller ikke tjene Deres Brød som Spillemand nu, da De er Gaardmand.“ „Nei“, sagde han, „men jeg var Spillemand før Krigen, medens min Fader levede, og jeg kunde dog altid ogsaa nu tjene Noget ved at spille, naar jeg blot kunde bruge Fingøren.“ Den Slags Kras møder man ikke saa sjældent, og naar den ærede Rigsdagmand føler sig officeret af at se en Invalid møde som Spillemand, saa vil jeg sige — og det har jeg nu nævnt et Exempel paa —, at der er Mange, som beklage, at de ikke kunne være Spillemand, skjøndt de ere Invalider og ikke trænge dertil. Den Slags Ting kan man jo ikke forhindre; det ligger i Personens egen Bestemmelse, hvorvidt han har Lyft til et saadant Erhverv eller ikke, og selv om man giver Inva-

liberne en nok saa rundelig Pension, vil det dog være umuligt at forhindre, at de, der ikke have en saadan Følelse af det Upassende i denne Stilling, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) har, ligesuldt vedblive at søge dette Erhverv, hvor stor Pensionen end er. Men her kommer jeg til et andet Punkt, hvori jeg er enig med det ærede Medlem, og det er det, at det vistnok er utvivlsomt, at for mange af de Invalider, der trænge allermost, og som have det største og helligste Kras paa Statens Omförg, er Invalideunderstøttelsen altsor utilstrækkelig efter den gjældende Lovs Bestemmelser. Jeg kan imidlertid ikke forbigaa, at det netop var her i denne Sal, at denne Sag mødte den stærkeste Modstand, da Spørgsmaalet om, hvad man skulde gjøre for Invaliderne, første Gang var paa Bane her. Jeg har selv havt, jeg vil ikke sige den Vre, thi det er i hvert Fald en meget tvivlsom Vre at have reist den første alvorlige Storm, som har fundet Sted her i det danske Folkething i Anledning af Invalidesagen, og den opstod netop, fordi jeg fremsførte den Hebreidelse, at man ikke havde varmt Hjerte nok for dem, der kæmpede for os i Felten. Man maa altsaa søge Karsagen der, hvor den ligger, nemlig i Folkethinget selv. Der er efter min Følelse mange forskellige Maader, hvorpaa man ikke har sørget for Invaliderne, saaledes som man burde. Da afspøde Kong Frederik den 7de tilbød Marielyst til Invalidebestiftelse, var jeg en af de Faa her i Salen, som kæmpede for, at denne kongelige Gave skulde anvendes i Overensstemmelse med sin Hensigt; men den Ranke, som jeg følte mig saa levende gennemtrængt af, nemlig den, at de Folk, som fuldstændig havde mistet deres Førlighed i Krigen, og da navnlig Saadanne, som med Varne og levende Begeistring for deres Fædreland fuldstændig frit og beredvillig havde hengivet sig til Kampen for det, kunde, naar de ikke havde noget Hjem eller nogen Familiefreds at ty til, finde et Hjem i en saadan Invalidebestiftelse, der jo vilde kunne byde dem noget ganske Andet, end en Pension kunde byde dem, denne Ranke, siger jeg, fandt ingen Sjensklang her i Folkethinget. Senere er den bleven optagen udenfor Thinget af andre Mænd, men disse Mænd have ikke været saaledes begunstigede af den siekliffelige Lidsstemning, at de have kunnet føre Noget igjennem. Det er imidlertid min Overbevisning, at man mangtede det rette Syn paa Invalidernes berettigede Kras og Interesse, naar man dengang tilbagedviste dette kongelige Tilbud. Paa samme Maade gif det ogsaa dengang med Hensyn til Pensionerne; man var virkelig her i Folkethinget saa karrig med Tildelingen af den Pension, som Invaliderne skulde have, at Regjeringens Bestræbelser i den Henseende aldeles ikke mødte nogen tilsvarende Stemning hos Folkethinget. Det første Invalideforslag, som indkom her, gif i sin Moder igjen; det blev begravet i